

Arrest

nr. 131 030 van 8 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 mei 2014 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat P. MEULEMANS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger van Edo origine te zijn, afkomstig Oredo, Edo state, waar u geboren werd op 26 augustus 1971. U beëindigde de secundaire school toen u ongeveer 20 jaar was en werkte nadien als barman en tenslotte als handelaar. U stelt biseksueel te zijn, maar relaties met mannen te verkiezen en steeds geworsteld te hebben met uw gevoelens voor mannen. In de secundaire school was u verliefd op (Ed.). U vond hem erg knap en hield van zijn manier van doen, maar u wist niet hoe hem te benaderen. In 1988 had u een relatie met (C.). U was erg verliefd op haar, maar u ontdekte dat zij iemand anders had. Hierdoor werd u nog meer geprikkeld om relaties met

mannen aan te gaan in plaats van met vrouwen. U probeerde uw buurjongen, (Ej.), te benaderen door in zijn achterwerk te knippen en te kijken hoe hij erop zou reageren. (Ej.) werd echter kwaad, waardoor u bang was nog verdere toenadering tot mannen te zoeken. Eind 2006 kwam u in contact met de House of Rainbow Church in Lagos, een kerk die ook openstaat voor holebi's. U sprak er de pastor aan en vertelde hem over uw gevoelens tegenover mannen. Hij zei dat u gewoon zichzelf moest zijn en dat het niets abnormaal is. Via dezelfde kerk kwam u in contact met (Em.). U vertelde hem dat u gevoelens had voor mannen en hij vertelde u dat hij hetzelfde had. U had enkele jaren een relatie met hem, maar het liep fout tussen jullie toen hij u betrapte op leugens. U probeerde immers een andere man te benaderen. (Em.) vertrok uit het land, maar tussen u en die andere man kwam het niet tot een relatie. Via een vrouw met wie u zaken deed kwam u in contact met (L.). Hij werd een contactpersoon in Lagos, hij verkocht uw goederen door aan kleine handelaars en bezorgde u nadien het geld. (L.) had steeds relaties met vrouwen gehad, maar sinds u enkele jaren met (Em.) samen was, wist u beter hoe te handelen. U kon hem geleidelijk aan overtuigen een relatie met u aan te gaan. Jullie hadden ongeveer een jaar een relatie voor u uit Nigeria vertrok. Op 16 december 2013 had u samen met (L.) afgesproken met enkele vrienden. U belde (Ma.) – uitbaatster van de zaak waar jullie hadden afgesproken – op om te horen of uw vrienden al toegekomen waren. Zij vertelde dat ze meegenomen werden door de politie, en dat de politie ook naar u vroeg. De politie had informatie gekregen in verband met uw geaardheid en (Ma.) moest hen waarschuwen wanneer u zou komen. U maakte (Ma.) wijs dat u naar de politie zou gaan om uw naam te zuiveren, maar in plaats daarvan vertrok u naar het huis van uw vader. (L.) kwam (S.) tegen, één van de vrienden die gearresteerd werden, en hoorde dat ze konden vrijkomen door de politie om te kopen. (S.), de enige die wist waar (L.) woonde, zei dat hij jullie niet verraden had. (L.) kon dus terug naar huis, maar u bleef in Benin tot in de derde week van januari 2014. Na enige tijd ondergedoken te blijven in een klein dorp in Lagos, vertrok u op 18 januari 2014 vanuit Lagos naar België, waar u op 19 januari 2014 aankwam. U hebt op 20 januari 2014 in België asiel gevraagd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt biseksueel te zijn met een voorkeur voor mannen (zie gehoorverslag CGVS p. 10, 19, 23) en Nigeria verlaten te hebben omwille van de vooroordelen tegenover holebi's (zie CGVS p. 22).

Doorheen uw verklaringen kon u echter niet overtuigen van uw beweerde voorkeur voor relaties met mannen en dus evenmin biseksualiteit en van de vervolgingsfeiten die voor uw vertrek uit Nigeria zouden hebben plaatsgevonden.

Met betrekking tot de ontdekking en beleving van uw biseksualiteit, meer bepaald van uw voorkeur voor mannen, legt u immers weinig coherente verklaringen af.

Gevraagd hoe u ontdekte dat u zich ook tot mannen aangetrokken voelde, stelt u dat u het niet kan uitleggen, dat u merkte dat u dingen deed die u niet wilde doen en dat u zich beter voelde met een man dan met een vrouw. Gevraagd naar de eerste man tot wie u zich aangetrokken voelde, noemt u (Ej.), u stelde dat u hem probeerde aan te raken en dat hij u sloeg (CGVS p.11). Hij was een buur met wie u bevriend was en u wilde kijken of u met hem iets kon beginnen, maar u wist niet hoe het aan te pakken. U kneep in zijn achterwerk, waarop hij kwaad werd en u vroeg of u homo was (CGVS p.12). U verontschuldigde zich en zei dat het een vergissing was, waarna u meer afstand nam van hem en jullie groeiden uit elkaar (CGVS p.12). Gevraagd hoe oud u was tijdens dit incident, stelt u dat u 27 of 28 was (CGVS p.12). Deze verklaringen over hoe u voor het eerst contact met een man gezocht zou hebben naar aanleiding van uw gevoelens voor hetzelfde geslacht, komen weinig geloofwaardig over. Men kan immers niet aannemen dat iemand die in een homofobe maatschappij als Nigeria (zie info administratief dossier) ontdekt dat hij gevoelens heeft voor mannen, op een dergelijke onvoorzichtige manier te werk zou gaan om er achter te komen of hij met een specifieke man een relatie kan beginnen. Over het tijdstip van dit incident legt u bovendien strijdige verklaringen af. Zo stelt u aanvankelijk dat u 27 of 28 jaar oud was ten tijde van het voorval (CGVS p.12), wat zou willen zeggen dat het omstreeks 1998 of 1999 plaatsvond, gezien u in 1971 geboren werd (CGVS p.3). Vlak daarna stelt u echter dat het na uw relatie met (C.) was en dat (Ej.) zelfs nog met haar probeerde te praten toen jullie uit elkaar gingen (CGVS p.12). Nochtans stelde u eerder dat uw relatie met (C.) in 1988 plaatsvond (CGVS p.11), toen u nog naar school ging (CGVS p. 16). Op een ander moment in het gehoor verklaart u dat (Ej.) u sloeg vlak nadat u van bij uw neef wegging, toen u van van nr 17 (Agho Street) naar nr 7 (Ebon Road) verhuisde (CGVS p.10). Het moment van uw verhuis plaatst u dan weer in 1993 (CGVS p.16). Deze verklaringen zijn weinig coherent.

Gevraagd of u dan nooit gevoelens had voor een specifieke man, voor u (Ej.) benaderde (CGVS p.12), stelde u dat u zich aangetrokken voelde tot (Ed.) (CGVS p.13). (Ed.) zat in uw klas en u vond

hem erg knap en wilde steeds dicht bij hem zijn (CGVS p.13). U wist echter niet hoe u het moest aanpakken om hem te benaderen (CGVS p.13). Gevraagd hoe u zich voelde toen u zich voor het eerst tot een man aangetrokken voelde, stelt u, nog steeds verwijzend naar (Ed.), dat u zich erg blij zou voelen en zou fantaseren over samen zijn met hem. In de context van een land als Nigeria, waar homoseksualiteit sterk veroordeeld wordt door de maatschappij in het algemeen en waar homoseksuele daden zelfs strafbaar zijn, is dit een bedenkelijk antwoord. Het ligt binnen de verwachtingen dat iemand die in een homofob klimaat leeft en ontdekt dat hij homoseksueel geaard is, niet alleen positieve gevoelens ervaart, maar ook last heeft van gevoelens van twijfel, angst, frustratie,... Pas later in het gehoor, gevraagd hoe u over relaties met mannen dacht toen u met (C.) samen was, antwoordde u dat u zichzelf beschuldigde en vreesde dat u niet normaal was toen u verliefd was op (Ed.) (CGVS p.17). Het is eigenaardig dat u deze gevoelens niet meteen ter sprake bracht toen u er expliciet naar gevraagd werd. Ook valt op dat u uw verliefdheid op (Ed.) na uw relatie met (C.) plaatst, in 1989 of 1990 (CGVS p.17). Hoewel u eerder verklaarde dat u ook voor u met (C.) een relatie had al nadacht over relaties met mannen (CGVS p.11), noemt u dus geen concrete personen voor wie u deze gevoelens zou gehad hebben. Wel stelt u dat u door de breuk met (C.) nog meer in de richting van mannen werd geleid en dat u dacht dat het beter zou zijn om met mannen te gaan. U verklaart bovendien dat het inderdaad goed was toen u het deed en dat er niets was om u zorgen over te maken. (CGVS p.11.) Dit is, opnieuw, in de context van een homofob land als Nigeria, een weinig aannemelijke verklaring.

Met betrekking tot uw relatie met (Em.) kan opgemerkt worden dat u meer dan vijf jaar met hem samen was, maar desondanks de namen van zijn ouders niet kent (CGVS p. 15). Nochtans verklaarde u zijn ouders regelmatig gezien te hebben, u ging met (Em.) op bezoek bij hen in Ekpoma en daarnaast zou u hen steeds zaken geven die (Em.) u had meegegeven vanuit Lagos (CGVS p. 15). Men zou dan ook verwachten dat u hun namen zou kunnen geven. Gevraagd waarom u uw vriend (Em.), met wie u een lange relatie had, bedroog met (A.) (CGVS p. 8), stelde u kortweg dat het kwam omdat u biseksueel bent (CGVS p. 23), alsof dit per definitie inhoudt dat u tegelijkertijd met een man en een vrouw een relatie moet onderhouden. Er kan worden aangenomen dat mensen voor uiteenlopende redenen met twee personen tegelijk een relatie te onderhouden. Aangezien u echter stelde verliefd te zijn op (Em.) en niet echt op (A.) (CGVS p. 10) en dat uw relatie met (Em.) de beste relatie was die u ooit had (CGVS p. 23), zou men verwachten dat u spontaan meer uitleg zou kunnen geven bij uw motieven om toch ook een relatie met (A.) te onderhouden. U verklaart echter kortweg dat u al zei dat u biseksueel was, maar meer op mannen viel dan op vrouwen, wat weinig overtuigend overkomt.

Met betrekking tot uw beweerde biseksualiteit (CGVS p.17) dient bovendien opgemerkt dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) wel degelijk beweerde homoseksueel te zijn (zie vragenlijst CGVS pt. 3.5, ingevuld door DVZ en aan u voorgelezen en door u ondertekend op 30/1/214), en niet biseksueel. Nochtans mag men verwachten dat met betrekking tot de essentie van uw asielrelaas, met name uw seksuele geaardheid, u dit op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit vanaf het begin.

Met betrekking tot het einde van uw relatie met (Em.) haalt u aan dat u toenadering zocht tot een andere man en dat (Em.) er achter kwam dat u tegen hem gelogen had. Gevraagd naar de naam van de man waar u toenadering toe zocht, stelt u aanvankelijk dat u hij (K.) heette. Zijn volledige naam kent u niet. (CGVS p. 15.) Later in het gehoor stelt u echter dat de man tot wie u toenadering zocht (Ed.) heette (CGVS p. 22, 23), wat strijdig is met uw eerdere verklaring dat hij (K.) heette. Het einde van uw relatie met (Em.) plaatste u tijdens het gehoor in 2011 (CGVS p. 9, 15, 23), hoewel u bij DVZ verklaarde dat het in 2012 was (zie verklaring DVZ pt. 15 in administratief dossier). Het is ongeloofwaardig dat u zich over de naam van die man en de situering in de tijd van het einde van uw relatie zou vergissen.

In verband met de wettelijke strafmaat voor homoseksualiteit in uw land verklaart u correct dat er begin januari 2014 een wetsvoorstel goedgekeurd werd waarin bepaald wordt dat iedereen die betrokken is bij homoseksuele organisaties 10 jaar gevangenisstraf riskeert en wie een homoseksuele relatie aangaat 14 jaar (CGVS p. 21 en info administratief dossier). Gevraagd of homoseksualiteit strafbaar was voor de introductie van het recent gestemde wetsvoorstel, antwoordt u van niet en u stelt dat u zich door de recente veranderingen niet meer veilig voelde in Nigeria (CGVS p. 22). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat er in Nigeria sinds 1990 wetgeving bestaat die homoseksuele daden (tussen mannen) bestraft met 14 jaar gevangenisstraf. Een poging hiertoe wordt bestraft met 7 jaar gevangenisstraf. Het is weinig coherent dat u beweert steeds geworsteld te hebben met uw gevoelens voor mannen (CGVS p. 9, 11, 17), maar dat u niet weet dat het handelen naar deze gevoelens als sinds lange tijd illegaal is in Nigeria (CGVS p. 22). U stelde wel dat het een groot cultureel taboe is en dat iedereen er tegen is. Toch kan u geen concrete voorbeelden geven van mensen die zich negatief uitlieten over homoseksualiteit of holebi's in uw bijzijn (CGVS p. 21). U stelt dat men iemand kan offeren indien men ontdekt dat hij homoseksueel is, maar u kan ook hier geen voorbeeld van geven en stelt enkel dat men er niet over kan praten en dat niemand er over wil horen (CGVS p. 21). In dit licht

kan opnieuw gesteld worden dat uw verklaring dat u probeerde toenadering te zoeken tot (Ej.) door in zijn achterwerk te knijpen (CGVS p. 12) bijzonder ongeloofwaardig overkomt.

Verder kan men opmerken dat u zich blijkbaar in het geheel niet informeerde over de situatie van homoseksuelen in België (CGVS p. 22). Dit is weinig aannemelijk aangezien u verklaart een voorkeur te hebben voor relaties met mannen (CGVS p. 10, 19, 23) en uw land verlaten te hebben omdat u er niet vrij was uw seksualiteit te beleven zoals u het wenst (CGVS p. 22). Op zijn minst zou men verwachten dat u zich enigszins zou informeren over de situatie van homoseksuelen in het land waar u asiel aanvraagt. Zelfs indien u niet exact op de hoogte zou zijn van de wettelijke bepalingen over de rechten van homoseksuelen in België, zou men toch verwachten dat u iets kan zeggen over de situatie van homoseksuelen in België. U stelde echter niets te weten over de wetgeving met betrekking tot homoseksuelen in België en kon daarenboven zelfs niet specificeren of homoseksuelen beschermd dan wel gediscrimineerd worden (CGVS p. 24). Deze verklaring doet verder afbreuk aan uw bewering een voorkeur te hebben voor relaties met mannen en om die reden uw land ontvlucht te zijn.

Bovenstaande ongeloofwaardige verklaringen en frappante onwetendheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw verklaarde voorkeur voor relaties met mannen en bijgevolg ondermijnen ze eveneens de beweerde vervolging die u omwille van uw voorgehouden homoseksuele relaties zou hebben ondergaan.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat u bij DVZ nooit melding maakte enige problemen gehad te hebben met de politie vooraleer u uit uw land vertrok (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ en aan u voorgelezen en door u ondertekend op 30/1/214). Nochtans vormen deze problemen een cruciaal element in uw asielrelaas, omdat ze uw veiligheid in uw land van herkomst in grote mate bepalen. Dat u naliert ze te vermelden is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen. Van iemand die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit vanaf het begin.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt geen documenten voor die uw identiteit of reisweg kunnen ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich, in wat zich aandient als een enig middel, op de schending van artikel 1, A van de Vluchtelingenconventie, artikel 1, A van het antifolterverdrag, de beginselen van behoorlijk bestuur (het redelijkheids-, gelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel) en de materiële motiveringsplicht in bestuurszaken.

Omtrent de wijze waarop hij trachtte een relatie aan te gaan met Ej., stelt verzoeker dat hij tijdens het gehoor aangaf dat hij nadien bang was, liet uitschijnen dat het een vergissing was en zich excuseerde. Verder wijst hij erop dat hij elders tijdens het gehoor aangaf dat hij wist dat zijn religie en cultuur er tegen waren, dat hij haatte doch ook plezier had in hetgeen hij deed en dat hij zich afvroeg of hij bezeten was.

Aangaande de onduidelijkheid omtrent het moment waarop hij trachtte een relatie aan te knopen met Ej., betoogt verzoeker dat uit het feitenrelaas in de bestreden beslissing de juiste periodes blijken, dat dit voorval moet worden gesitueerd na zijn relatie met C. en dat hij zelf aangaf het niet meer te weten. "Mogelijks koppelt DVZ het voorval van het knijpen in het achterwerk aan de mep, wat niet het geval is". Verzoeker begrijpt niet waarom hij zich innerlijk niet blij mocht voelen en niet mocht fantaseren maar anderzijds terecht twijfelde en angstig was, zoals hij tijdens het gehoor herhaald aangaf.

Verzoeker kent de namen van de ouders van Em. niet omdat, zoals algemeen geweten is, in Nigeria de voornamen uit respect voor ouderen nooit wordt gebruikt. Bovendien bedroog hij Em. met A. en is het niet normaal om tegelijkertijd een relatie te onderhouden met een man en een vrouw. Voorts gebeurt dit nog in zijn cultuur, zij het dan met een man en twee vrouwen. Verzoeker trachtte Em. met K. te bedriegen en niet met Ed. Dit situeerde zich tijdens zijn middelbare school.

Verzoeker wilde in de vragenlijst enkel te kennen geven dat hij vooral voor mannen was. Hij vraagt zich af of de assistente de vraag die gesteld werd onvoldoende overbracht.

Volgens verzoeker gaat het niet over essentiële elementen doch over misvattingen of onduidelijkheden in de vraagstelling. Verweerder maakt een subjectieve interpretatie. Verzoekers relaas is coherent en het zou onredelijk zijn om te oordelen dat zijn aanvraag moet worden afgewezen wegens twijfels over zijn geaardheid.

Ondergeschikt is er geen enkele motivering terug te vinden over de subsidiaire beschermingsstatus.

Het CGVS deed geen toetsing aan het Internationaal Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen.

Nochtans bestaat er een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet). Verzoeker verwijst naar de situatie voor homoseksuelen in Nigeria.

Dat verzoeker niet wist welke gevangenisstraf hierop stond in het verleden is niet verwonderlijk gezien er verschillende straffen werden en worden voorzien. Evenmin is het verwonderlijk dat hij het verschil niet kent tussen het feit of homoseksuelen in België worden beschermd of gediscrimineerd. Het kan niet worden ontkend dat homoseksuelen tot op vandaag gediscrimineerd worden maar wel bescherming kunnen krijgen indien zij erom vragen. Uit het gehoorverslag blijkt voorts dat verzoeker wist dat hij gearresteerd kon worden.

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert in het geheel niet op welke wijze hij artikel 1, A van het antifolterverdrag en het gelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel *in casu* geschonden acht. Bijgevolg wordt de schending van deze bepalingen niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden identiteit, herkomst, asielmotieven en reisweg per vliegtuig naar België.

Verzoeker baseert onderhavige asielaanvraag en de in dit kader aangevoerde vrees voor vervolging op zijn seksuele geaardheid. Hij legde over deze geaardheid echter incoherente verklaringen af. Bij het CGVS verklaarde verzoeker, wanneer hem expliciet werd gevraagd of hij homoseksueel is: "*Nee, ik ben biseksueel*" (administratief dossier, stuk 6, p.10). In de vragenlijst verklaarde hij eerder nochtans spontaan: "*Ik ben homoseksueel*" (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst, nr.5). Deze verklaring is duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laat geen ruimte voor de nuancering die verzoeker hieraan *post factum* tracht aan te brengen.

Verzoeker legde voorts herhaald en frappant tegenstrijdige verklaringen af aangaande het ogenblik waarop hij een eerste maal zou hebben getracht een homoseksuele relatie aan te knopen. Waar hij in het verzoekschrift beweert dat het voorval van het knippen in het achterwerk en de slag moeten worden losgekoppeld, dient te worden opgemerkt dat dit strijdig is met zijn eerdere verklaringen. Verzoeker gaf eerder duidelijk aan dat Ej. hem sloeg toen hij hem probeerde aan te raken en hem in zijn achterwerk kneep (administratief dossier, stuk 6, p.11). Verzoeker verklaarde aanvankelijk dat dit voorval plaatsvond nadat hij van zijn neef wegging en aldus na 1993 (*ibid.*, p.10, 16). Even verder situeerde hij dit voorval vlak na zijn relatie met C., die plaatsvond in 1988 en toen hij nog op school zat (*ibid.*, p.7, 11-12). Elders situeerde hij dit voorval op het moment waarop hij ongeveer 27 of 28 jaar was, hetzij omstreeks 1998 of 1999 (*ibid.*, p.12). Even verder stelde hij dan weer dat het voorval plaatsvond toen hij net uit de middelbare school kwam, hetzij in 1991 of 1992 (*ibid.*, p.7, 13).

Voorts is de wijze waarop verzoeker toenadering zou hebben gezocht tot Ej. niet plausibel. Dat hij in een homofoob klimaat als het Nigeriaanse een bevriende buur, om te kijken of hij iets kon beginnen, zonder meer in diens achterwerk zou knippen is immers niet aannemelijk. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker voorzichtiger tewerk zou zijn gegaan om erachter te komen of hij met deze

man een relatie kon beginnen. Dat hij achteraf wel bang zou zijn geweest doet aan deze vaststelling geen afbreuk, nu aangenomen kan worden dat hij ook vooraf doordachter te werk zou gaan.

Verzoeker maakt bovendien zijn vermeende relatie met Em. niet aannemelijk. Dit was nochtans zijn eerste homoseksuele relatie en zij zouden lange tijd zijn samen geweest. Hoewel zij meer dan vijf jaar samen zouden zijn geweest en hij daarbij verklaarde zijn ouders regelmatig gezien te hebben en hen steeds zaken te hebben gegeven die Em. hem meegaf, bleek verzoeker niet in staat de volledige namen van diens ouders te verstrekken (*ibid.*, p.15). De blote bewering dat in Nigeria de voornamen van ouderen uit respect niet worden gebruikt wordt niet gestaafd en kan niet overtuigen. Bovendien doet dit geen afbreuk aan het feit dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker met Em. over diens ouders zou hebben gesproken en via deze weg hun voornamen zou hebben vernomen.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts geheel ongemoeid alwaar met recht wordt gemotiveerd dat hij niet in staat bleek de nodige spontane uitleg te verschaffen bij zijn motieven om Em. te bedriegen met A., en dit hoewel hij verliefd was op Em. en niet op A.

Verder blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de man tot wie hij toenadering zocht en waarbij deze toenadering zou hebben geleid tot het stuklopen van zijn relatie met Em. Verzoeker komt inzake deze vaststelling niet verder dan een loutere bevestiging van één versie van zijn verklaringen, hetgeen de vastgestelde tegenstrijdigheid geenszins vermag teniet te doen. Bovendien blijkt uit verzoekers gezegden, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het jaar waarin zijn relatie met Em. zou zijn stukgelopen.

Ook over de enige andere homoseksuele relatie die hij zou hebben gehad, legde verzoeker ongeloofwaardige verklaringen af. Waar hij bij het CGVS beweerde dat hij tot aan zijn vertrek en gedurende acht maanden tot een jaar een relatie had en samenwoonde met een zekere B.S.L. (*ibid.*, p.4-5; 17), dient immers te worden vastgesteld dat hij deze relatie in de vragenlijst van het CGVS en bij de DVZ volledig onvermeld liet. Dit klemmt nog des te meer daar hij, bij de DVZ gevraagd naar zijn partner in zijn land van herkomst, verwees naar zijn relatie met Em., die reeds geruime tijd was verbroken (administratief dossier, stuk 12, verklaring, nr.15b). Indien hij nadien daadwerkelijk nog lange tijd en tot aan zijn vertrek een relatie zou hebben gehad met B.S.L., kon worden verwacht dat hij deze zou hebben vermeld in het kader van de over zijn partner gestelde vraag bij de DVZ.

Dit alles klemmt nog des te meer daar verzoeker bij het CGVS beweerde dat hij in het kader en naar aanleiding van zijn beweerde relatie met B.S.L. problemen zou hebben gekend met en werd gezocht door de politie in zijn land van herkomst (administratief dossier, stuk 6, p.19-20). Hoewel dit de directe aanleiding zou hebben gevormd voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst, liet hij ook deze problemen immers geheel onvermeld in de vragenlijst van het CGVS. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker een dermate cruciaal element als het gegeven dat hij werd gezocht door de politie en daardoor diende te vluchten hierin zou hebben vermeld. Bovendien liet hij de beweerde feiten niet enkel onvermeld, doch verklaarde hij tevens uitdrukkelijk dat hij, benevens de in de vragenlijst aangehaalde feiten, geen andere problemen kende met zijn autoriteiten of medeburgers.

Uit de met recht aangehaalde verklaringen en informatie in de bestreden beslissing blijkt voorts dat verzoeker, hoewel hij beweerde in zijn land van herkomst steeds geworsteld te hebben met zijn gevoelens van homoseksualiteit, niet wist dat homoseksuele daden er reeds sedert 1990 strafbaar zijn en geheel ten onrechte beweerde dat er voor de recente wet geen wetten waren die homoseksualiteit strafbaar stelden. Zo hij al zou kunnen worden gevolgd in het betoog dat van hem niet mocht worden verwacht dat hij de precieze straffen kende, dan nog doet dit geen afbreuk aan het feit dat van hem minstens mocht worden verwacht dat hij zou weten dat homoseksualiteit reeds jarenlang strafbaar was. Verzoeker stelde verder dat er op homoseksualiteit een groot taboe rust en dat iedereen er tegen is doch hij kon geen concrete voorbeelden geven van mensen die zich in zijn bijzijn negatief uitlieten over homoseksualiteit. Evenmin kon hij voorbeelden geven ter ondersteuning van zijn verklaring dat men iemand kan offeren indien men merkt dat hij homoseksueel is.

Verzoeker bleek zich daarenboven niet te hebben geïnformeerd over de situatie van homoseksuelen en de houding jegens homoseksualiteit in België. Gevraagd wat de wet hierover zegt in België, stelde hij: *“Dat weet ik niet”*. Vervolgens gevraagd of hij wist of zij worden beschermd of gediscrimineerd, antwoordde hij: *“Ik weet het niet, ik kan er niets over zeggen”* (*ibid.*, p.24). In tegenstelling met wat hij voorhoudt, is dit weldegelijk erg opmerkelijk. Daar hij beweert zijn land te zijn ontvlucht omwille van een biseksuele geaardheid en zich in België beriep op de bescherming van de autoriteiten, kon redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich zou hebben geïnformeerd over de vraag of homoseksuele handelingen in België strafbaar zijn en over hoe de houding hier is jegens homoseksualiteit.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende geaardheid, noch aan zijn beweerde asielrelaas.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. De bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopen met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene ten grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de *sub* 2.2.4. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing, zo blijkt uit het voorgaande, geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS